

Spook

'VROEGER WAS IK BANG VOOR SPOOKTREINEN. TEGENWOORDIG VOOR SPOOKSCHEPEN. BLIJKBAAR ONTWIKKEL IK ME WEL, MAAR NIET DE GOEDE KANT OP.'

'Oh... wat spannend...' mompel ik. Het eerste Nederlandse schip dat na vier maanden dobberen weer door de Straat van Hormuz vaart. Met hulp van de KNVR en de Amerikaanse marine. Zonder gps. Zonder verlichting. Zonder telefoons. Zeemijnen in het water. Afijn. Ik lees geen krantenartikel. Ik lees een spannende roman.

Als kind had ik precies zo'n boek. De Vijf en de spooktrein. Ik was tien. Misschien elf. Ik durfde het niet te lezen. De Vijf kampeerden op de heide. Hoorden vreemde geluiden. Ontdekten tunnels onder de grond en gingen op jacht naar een spooktrein. Ik sloeg de laatste

hoofdstukken dicht. Veel te eng. Jaren later durfde ik het boek pas uit te lezen. Geen grap.

En nu zit ik opnieuw met klamme handjes.

De lichten uit. GPS uit. Mobiele telefoons uit. Alsof het schip niet bestaat voor de Iraanse marine. Een schip dat als een schaduw over een pikzwarte zee glijdt.

IN-DRUK-WEK-KEND.

Bij TOP praten we dagelijks over de situatie in de Straat van Hormuz. Containers. Routes. Havens. Ik vergeet soms dat achter iedere scheepslading ook mensen zitten. Kapiteins. Die beslissingen nemen. Dit is geen Hollywood. Dit

is geen Netflix. Dit is echt. Dit is de Nederlandse zeevaart.

Ik sla de krant dicht. De Vijf en de spooktrein vond ik dóóding. De Pacific Dawn en het spookschip van Hormuz is nóg enger. Het is 42 jaar later. Nu durf ik het spookverhaal wel uit te lezen.

Liefs, Hetty